

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **L. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou,
sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, IČ 00022985,
sídlem Karmelitská 529/5, 118 00 Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 03. 2025, č. j.: MSMT-5260/2025-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce požádal dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) o poskytnutí veškeré korespondence týkající se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

komunikace mezi Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a ukrajinským národním informačním střediskem, spadajícím do sítě ENIC (tj. sítě ENIC ve smyslu Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu), a to ať už probíhala přímo, nebo prostřednictvím dalších subjektů, a to kdykoli od roku 2005. Korespondenci mám na mysli veškeré písemnosti, zasílanou i prostřednictvím elektronických prostředků (např. e-mail).“

2. Ministerstvo vyřídilo žádost v části sdělením ze dne 14. 6. 2024, v části, kde žadatel požadoval poskytnutí „veškeré korespondence“, která probíhala „prostřednictvím dalších subjektů, a to kdykoli od roku 2005“, ministerstvo žádost rozhodnutím ze dne 14. 6. 2024, odmítlo.
3. Žalobce podal dne 10. 7. 2024 do tohoto rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím ministra ze dne 9. 10. 2024, č.j. MSMT-13823/2024-2 zamítnut.
4. Žalobce podal dne 10. 7. 2024 na postup ministerstva stížnost I, ve které navrhl, aby nadřízený orgán přikázal povinnému poskytnout i **žádost ze dne 1. 10. 2013**, pokud ji sám neposkytne. Žalobce ve stížnosti I. namítl, že ministerstvo neposkytlo veškeré informace, když ve sdělení žadateli neposkytlo e-mailovou komunikaci mezi ministerstvem a ENIC Ukraine, ze dne 1. 10. 2013, na kterou následně reaguje žadatel již poskytnutá e-mailová komunikace mezi těmito subjekty ze dne 25. 11. 2013. Komunikace tak poskytnuta nebyla a současně žádost nebyla v dané části ministerstvem odmítnuta.
5. Ministerstvo na stížnost I. reagovalo sdělením ze dne 2. 8. 2024.
6. Žalobce podal dne 5. 8. 2024 na postup ministerstva opakovanou II. stížnost a z důvodu opatrnosti rovněž podání žadatele označené jako „Rozklad proti rozhodnutí obsaženém v písemnosti č.j. MSMT-9363/2024-7 ze dne 2. 8. 2024“. Ministerstvo posoudilo dané podání jako další stížnost na postup při vyřizování žádosti vyřízené v části sdělením II. (dále jen „stížnost III.“).
7. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministr“) spojil řízení o stížnostech I. až III. do společného řízení.
8. Ministr následně vydalo rozhodnutí ze dne 2. 10. 2024, č.j. MSMT-12961/2024-3, kterým ministr přikázal, „aby žádost stěžovatele v části, v níž požaduje poskytnutí *„korespondence týkající se komunikace mezi Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a ukrajinským národním informačním střediskem, spadajícím do sítě ENIC (tj. sítě ENIC ve smyslu Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu)“* ministerstvo vyřídilo.
9. Ministerstvo následně vydalo dne 10. 2. 2025 rozhodnutí č.j. MSMT-9363/2024-14, kterým rozhodlo, že žádost se v části, jejímž prostřednictvím požaduje žadatel poskytnout „**žádost ze dne 1. 10. 2013**“, kterou se ministerstvo obrátilo na Ukrajinské národní informační středisko a „*kterou jsem v poskytnuté korespondenci nedohledal*“, podle § 11b ve spojení s § 15 odst. 1 InfZ odmítá.
10. Ministerstvo dospělo k závěru, že v případě žádosti o poskytnutí žádosti datované dne 1. 10. 2013 jde o součást korespondence probíhající mezi jinými subjekty než ministerstvem a ENIC Ukraine ve smyslu Lisabonské úmluvy a jedná se o informaci, kterou ministerstvo nevytvořilo a kterou žádný právní předpis neukládá povinnost ministerstvu mít. Současně z výše uvedeného vyplývá, že ministerstvo nemůže požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných zdrojů, které má k dispozici a že ministerstvo požadovanou informací nedisponuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Žalobou napadeným rozhodnutím pak ministr zamítl rozklad žalobce ze dne 11. 2. 2025 a potvrdil rozhodnutí ministerstva.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

12. Žalobce předně namítá, že rozhodnutím Ministra ze dne 31. 10. 2024 bylo žalovanému přikázáno vyřídit žádost v části, v níž žadatel požaduje poskytnutí „*korespondence týkající se komunikace mezi Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a ukrajinským národním informačním střediskem, spadajícím do sítě ENIC (tj. sítě ENIC ve smyslu Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu)*“⁴⁴. Rozhodnutím povinného subjektu však byla **žádost odmítnuta pouze** „*v části, jejímž prostřednictvím požaduje žadatel poskytnout „žádost ze dne 1. 10. 2013“*“.
13. K tomu přináležela rozkladová námitka, podle které pokud se odmítavý výrok týkal pouze žádosti ze dne 1. 10. 2013, **nebyl vyčerpán (zbývající) předmět žádosti**, a to v závislosti na posouzení subjektu původce žádosti ze dne 1. 10. 2013 buď zcela nebo částečně. Touto rozkladovou námitkou se však ministr nezabýval, proto je rozhodnutí ministra nepřezkoumatelné.
14. Žalobce uvedl, že v rozkladu namítal, že
- Žalovaný „*měl buď poskytnout další korespondenci, nebo měl Žádost odmítnout nad rámec korespondence*“, která byla Žalobci již poskytnuta, přičemž nikdy specificky o poskytnutí žádosti ze dne 1.10.2013 nežádal a ani netvrdil, že právě pouze ta mu nebyla poskytnuta, tedy Žalovaný rozhodl o požadavku, který nebyl v žádosti uveden (srov. odst. II Rozkladu),
 - pokud by bylo skutkové zjištění, že žádost ze dne 1.10.2013 není komunikací mezi Žalovaným a ukrajinským ENIC, správné, bylo v Rozhodnutí povinného subjektu rozhodnuto mimo předmět Žádosti a naopak nebylo rozhodnuto o skutečném předmětu Žádosti, tj. další korespondenci, jak bylo uloženo v rozhodnutí Ministra č.j. MSMT-12961/2024-3 ze dne 31. 10.
 - naopak pokud by skutkové zjištění o původci žádosti ze dne 1.10.2013 správné nebylo, nebylo by rozhodnuto o části předmětu řízení (další korespondenci mimo žádosti ze dne 1.10.2013; a nemohla by uspět argumentace založená právě na tom, že Žalovaný není jejím původcem,
 - závěr o původci žádosti ze dne 1.10.2013 je nedostatečně podložený a
 - nepodložený je i závěr o nemožnosti žádosti ze dne 1.10.2013 dohledat.
15. Vycházeje ze závěru správních orgánů o původci žádosti ze dne 1. 10. 2013 je navíc zřejmé, že žádost nebyla v daném rozsahu vyřízena byť i z části, neboť podřazení pod komunikaci mezi Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a ukrajinským národním informačním střediskem, jejímž účastníkem oba tyto subjekty nejsou, není extenzivním výkladem, ale vytvářením odlišné vůle.
16. Byl-li by původcem žádosti ze dne 1. 10. 2013 žalovaný, měl by povinnost ji mít, ledaže by zde byla okolnost, pro kterou by ji mít již nemusel, typicky její skartace po uplynutí skartačních lhůt.
17. Ohledně původce této žádosti žalobce v rozkladu argumentoval tím, že z ničeho nevyplývá zaslání e-mailu na předmětnou e-mailovou adresu, která není v žádosti ze dne 25. 11. 2013

uvedena, či jménem jakého subjektu osoba adresáta jednala. Na to ministr zareagoval v odst. 43 rozhodnutí, kde tyto skutečnosti dovozuje z uvedení e-mailové adresy X ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu č. 60/2000 Sb. m. s.

18. Z ničeho však nevyplývá, že by komunikace probíhala právě z této e-mailové adresy, ani v jaké pozici osoba jménem Š. S. v době dané komunikace byla, tím spíše pokud se dané komunikace měla udát 13 let po vyhlášení onoho sdělení.
19. K námitce stran prokázání dohledávání dané žádosti ministr uvedl, že *„požadavek účastníka řízení uvedený v rozkladu, aby v napadeném rozhodnutí byly uvedeny podklady, ze kterých by plynulo, že byly neúspěšně prohledávány spisy, za zcela excesivní. Jedná se navíc o požadavek na prokázání negativní skutečnosti, což je v principu velmi obtížné.“*
20. Tím ministr jinými slovy uvedl, že žádné podklady, z nichž by plynulo jakékoli prohledávání spisů, neexistují, čímž ztrácí dostatečnou oporu závěr o nedostupnosti informace pro žalovaného. Rozhodnutí povinného subjektu je proto nepřezkoumatelné a jelikož nebyla tato vada v řízení o rozkladu napravena, způsobuje i nezákonnost rozhodnutí ministra.
21. Požadavek na doložení provedení určité činnosti je v mnoha případech zcela běžný a žalobce nerozumí, v čem by měl být excesivní. Požadavek řádného zjištění skutkového stavu, resp. požadavek na existenci podkladů ve spisovém materiálu k prokázání závěrů uváděných v rozhodnutí, není jakkoli dotčen obtížností pořízení podkladů, či jejich rozsahem.
22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou.
23. Dále uvedl, že v rozkladu proti rozhodnutí o odmítnutí žalobce tvrdil, že se nedomáhal poskytnutí právě této informace. Žalobce tak nyní žalobou podanou ve správním soudnictví brojí proti rozhodnutím správních orgánů, na jejichž základě byla odmítnuta žádost o poskytnutí informace, jejíž poskytnutí žalobce dle svých tvrzení nikdy nepožadoval.
24. Veškeré informace, které splňovaly předmět žalobcovy žádosti, již žalobci poskytl. Žádnými dalšími informacemi, které by splňovaly předmět žádosti žalobce, povinný subjekt nedisponuje. Předmět žádosti byl vyčerpán.
25. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti vztahovat na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou. Pokud nyní žalobce namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou nevyčerpání předmětu řízení, žalovaný uvádí, že taková námitka nemá v textu rozkladu proti druhému rozhodnutí o odmítnutí oporu. Žalobce v rozkladu proti druhému rozhodnutí o odmítnutí uvedl pouze jednu pasáž, ze které by bylo možné dovodit, že namítá nevyčerpání předmětu řízení. Podle žalovaného je však dotčená pasáž nejednoznačná a v kontextu celé argumentace uvedené v rozkladu proti druhému rozhodnutí o odmítnutí z ní dle mínění žalovaného nelze dovodit, že by žalobce vznesl kvalifikovaně námitku nevyčerpání předmětu řízení. Taková námitka by navíc ve vztahu k odmítnutí části žádosti byla mimoběžná, neboť nevyčerpání předmětu řízení (ve skutečnosti předmětu žádosti) nijak nezpochybňuje zákonný důvod, na němž je založeno odmítnutí části žalobcovy žádosti.

III. Posouzení žaloby

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
27. Žaloba není důvodná.
28. Dle ust. § 11b zákona, *povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.*
29. Soud předně uvádí, že považuje rozhodnutí za přezkoumatelné. Žalovaný se v něm dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce uvedenými v rozkladu.
30. Co se týče jeho závěrů ohledně původce „žádosti ze dne 1. 10. 2013“, soud má za to, že závěry povinné osoby i žalovaného jsou logické a v rozhodnutích byly dostatečně vysvětleny. Soud s takovým vypořádáním námitky zcela souhlasí. Ostatně žalobce ani v žalobě nepřichází s tvrzením nebo důkazy, které by tyto závěry vyvracely.
31. Soud dále k věci uvádí následující:
32. Pokud někdo žádá o vydání veškerých nějak definovaných dokumentů, povinná osoba má tyto dokumenty vydat a pokud je vydat z nějakých důvodů nemůže, musí rozhodnout o odmítnutí žádosti o poskytnutí těchto informací.
33. Při běžném běhu věci si žadatel požádá o nějaký okruh informací, povinná osoba je vyhledá a poskytne. Pokud je vyhledá a má důvod je neposkytnout, rozhodne o odmítnutí. Povinná osoba však může odmítnout poskytnutí pouze konkrétní informace, tj. takové, kterou má a nemůže ji vydat, nebo takové, kterou podle tvrzení žadatele má - jako právě žádost ze dne 1. 10. 2013 - ovšem povinná osoba ji nemá a nemá ani povinnost ji mít, ani možnost ji získat.
34. Soud tak má za to, že povinná osoba nemá povinnost rozhodnout o odmítnutí poskytnutí nijak nekonkretizované informace, resp. neuzavřeného okruhu informací, jak se mylně domnívá žalobce.
35. Pokud totiž žadatel tyto dokumenty neoznačí zcela jednoznačně, tj. např. datem a odesílatelem nebo příjemcem nebo nějakým jiným způsobem, a okruh dokumentů není definován uzavřeným číslem, ani povinná osoba nebude schopná o takové žádosti rozhodnout. Rozhodovala by o něčem, o čem ani neví, zda vůbec existuje. Takový výrok by byl totiž zcela nekonkrétní a tím nevykonatelný a rovněž nepřezkoumatelný.
36. Žalovaný jakožto rozkladový orgán by totiž nemohl prověřit důvod odmítnutí dalších dokumentů. Soud má proto za to, že povinný subjekt nemohl rozhodnout tak, jak se v žalobě domáhá žalobce tedy tak, že *měl žádost odmítnout nad rámec korespondence, která byla žalobci již poskytnuta.*

37. Proto povinná osoba zcela správně vydala všechny dokumenty, které dle ní spadaly pod žalobcem v žádosti definovaný okruh, a rovněž zcela správně odmítla vydat žalobcem označený konkrétní dokument, tj. žádost ze dne 1. 10. 2013.
38. Soud má totiž za to, že dle ust. § 11b zákona musí být požadovaná informace nějak odlišitelná o od jiné informace, aby o ní mohlo být s určitostí rozhodnuto. Otázkou totiž je, zda jiné informace, než ty, které byly vydány, vůbec existují. Pokud by jiné informace - v tomto případě v podobě mailů a jiné korespondence - již neexistovaly, nebylo by o čem rozhodovat.
39. Proto pokud žalobce namítá, že povinná osoba měla *Žádost odmítnout nad rámec korespondence* již vydané, není tomu tak.
40. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
41. Soud má za to, že takový postup je rovněž v souladu se závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 61 (stěžejní pasáž zdůrazněna soudem): „Obecně řečeno, nelze po laické veřejnosti, tzn. žadatelích o informace spravedlivě požadovat, aby předjímal, zda se povinné subjekty dokáží s jejich požadavky vypořádat či nikoliv, proces poskytování informací průběžně monitorovali a pouze na základě vlastní úvahy do něj aktivně zasahovali případnou modifikací svých žádostí. Povinný subjekt má být profesionálem znalým práva, který má žadatele procesem poskytování informací provést tak, aby jim bylo v maximální míře vyhověno; je nepřípustné, aby odpovědnost za zdárné vyřízení žádosti přesouvaly povinné subjekty na žadatele a vytýkaly jim nedostatek aktivity tam, kde má být aktivní právě správní orgán. Lapidárně vyjádřeno: **povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti, a nikoliv důvody, jak jejímu vyhovění zabránit.**“
42. Soud proto nemůže souhlasit s žalobcem, že rozhodnutí o odmítnutí této žádosti se závěrem, že žalovaný nebyl účastníkem této komunikace, není extenzivním výkladem ve prospěch žadatele, ale vytváření odlišné vůle. Naopak pokud by povinný subjekt rozhodl, tak jak požaduje žalobce, a odmítl poskytnout „další komunikaci mimo žádosti ze dne 1. 10. 2013“ a taková komunikace by se následně dohledala, bylo by již o takové žádosti rozhodnuto a žadateli by nebyla vydána z důvodu *rei iudicata*. O jejím neposkytnutí by totiž již bylo rozhodnuto.
43. Soud rovněž nesouhlasí se žalobcem, že povinností žalovaného resp. povinného subjektu bylo v rozhodnutí uvést, kde všude hledal, a tuto skutečnost doložit listinami.
44. Žalobce v tom vidí zlou vůli správního orgánu informaci nevydat, aniž by konkretizoval, jaké informace neměly být vydány, a toto své tvrzení nějak podložil.
45. Za situace, že ani žalobce neví, zda existují jiné informace, které by spadaly pod jeho definici v žádosti uvedenou, bude zřejmě nemožné uvést, kde všude bylo hledáno. Pokud by povinný subjekt měl povinnost označit, kde všude hledal - například spisovými značkami spisů, nebo nosičů informačních technologií, které prohledal - poskytl by žalobci naopak další informace, o které ani žalobce nežádal, takže by překročil předmět jeho žádosti. Jinými slovy, aby odpověděl na jednu žádost, musel by vytvořit novou informaci jen pro účely zpracování odpovědi na žádost, což je konstantě zapovídáno správními soudy. Ty říkají, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinného subjektu před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost. Nejvyšší správní soud takto koncipovanou výluku z práva na informace hodnotil i z hlediska jejího souladu s ústavním pořádkem, tj. zda „obstojí“ v porovnání s podmínkami omezení práva na informace,

stanovenými v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, rozpor však neshledal (srov. bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 141/2011-67).

46. Soud proto považuje žalobu za nedůvodnou. Naopak ji považuje za hraničící se žalobou šikanózní, jelikož fakticky brojí do rozhodnutí, kterým bylo odmítnuto poskytnutí informace, o kterou žalobce v rozkladu tvrdil, že ji nepožaduje. Soudu pak srozumitelné, o co fakticky žalobci jde a jak bylo zasaženo do jeho veřejných práv.
47. Žalobce totiž sám konstruuje, že pokud neposkytnutá informace není součástí jeho žádosti, jelikož je součástí komunikace, která neproběhla mezi žalovaným a polskou stranou, ale mezi jiným subjektem a polskou stranou, tak o ní nemělo být vůbec rozhodováno, jelikož takovou informaci vlastně nepožadoval. A pokud naopak do definice vytyčené žalobcem spadá, tak měly být odmítnuty i všechny ostatní informace, které nebyly vydány.
48. Pokud má žalobce za to, že existují jiné informace, o kterých nebylo rozhodnuto, musí je konkretizovat a pokud by nebyly vydány, ani by o nich nebylo rozhodnuto, mohl by podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Žalobce však, jak bylo rozvedeno shora, netvrdí existenci jiných informací, pouze hypoteticky požaduje, aby o nich bylo rozhodnuto tak, že jejich poskytnutí se odmítá. Takový postup ovšem dle mínění soudu nevede k ochraně jeho práva na informace, jak již bylo uvedeno shora.

IV.

Závěr a náklady řízení

49. Jelikož soud tedy neshledal žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. září 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.